

Liten Karin

Det var den lilla Ka - rin, som tjänte på ko-nungens gård,
hon tjänte bland de lil - jor och bland de ro-sor små.

Det var den unge konungen,
han fick till henne behag,
han ville med henne tala,
allt både natt och dag.

Och hör du, lilla Karin,
vill du ej bliva min,
så sätter jag dig i fångetorn
och fångslar hårt ditt sinn.

De tog den lilla Karin
ur spiketunnan opp,
och blodet börja rinna
som strida strömmar ner.

Och hör du, lilla Karin,
vad jag nu säga vill,
och linelång till klädning,
det vill jag giva dig.

Och sätter ni mig i fångetorn
och fångslar hårt mitt sinn,
det vet min Gud i himmelen
oskyldig är jag därtill.

De lad' den lilla Karin,
allt på en förgyllande bår
och fröknar och jungfruer,
de krusade hennes hår.

Och linelång till klädning,
det passar jag ej på,
men Herren Gud i himmelen
giv unga kungen nåd.

Och hör du, lilla Karin,
vill du ej bliva min,
så lägger jag dig i spiketunnan
och rullar dig omkring.

De lad' den lilla Karin,
allt i den svarta mull,
de heliga små Guds änglar,
de voro henne huld.

Och hör du, lilla Karin,
vad jag nu säga vill,
gullkrona och gullspira
dem vill jag giva dig.

Och lägger ni mig i spiketunnan
och rullar mig omkring,
det vet min Gud i himmelen
vad orsak jag har därtill.

Sen kom två vita änglar,
allt ifrån himlen ned,
de tog den lilla Karin,
allt med båd kropp och själ.

Gullkrona och gullspira
dem passar jag ej på,
giv dem åt unga drottningen,
låt mig med äran gå.

De lade den lilla Karin
i spiketunnan in,
och själva unga konungen
han rulla henne kring.

Det kom två svarta korpar,
allt ifrån helvetet opp,
de tog den unga kungen,
allt med båd själ och kropp.